

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012. Цей переклад було замовлено за підтримки Цільового фонду «Права людини» Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Він не є зобов'язальним для Суду. Для отримання додаткової інформації див. повне посилання на авторське право в кінці цього документу.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Інформаційна нота про практику Суду № 147

Грудень 2011.

ЛАДУНА (*Laduna*) п. Словаччини - 31827/02

Рішення 13.12.2011 [Секція III]

Стаття 14

Дискримінація

Невиправдана відмінність у обходженні між попередньо ув'язненими особами і засудженими, стосовно права одержувати візити і можливості дивитися телевізор : *порушення*

Факти – Заявник перебував у попередньому ув'язненні з 1 вересня 2001 по 9 лютого 2006 року, після чого він відбував покарання у вигляді позбавлення волі протягом дев'яти років. У заяві, яка була подана до Європейського Суду, він скаржиться, що на час подій особи, які перебували у попередньому ув'язненні не мали рівноцінного права стосовно їх відвідування, порівняно із засудженими ув'язненими і що, на відміну від цих останніх, у них не було можливості дивитися телевізор.

Право – Стаття 14 у поєднанні із статтею 8 : обмеження щодо візитів родичів в умовах ув'язнення та можливістю дивитися телевізор стосуються приватного і сімейного життя, що охороняється статтею 8. Отже, стаття 14 застосовується. Попереднє ув'язнення відповідає наведеному у цьому положенні формулюванню « будь-яка інша ситуація » оскільки, навіть якщо це ув'язнення виникло всупереч волі заявника і є, як загальне правило, тимчасовим, тим не менш залишається особливою юридичною ситуацією, яка невід'ємна від особистого стану та існування заявника. До того ж, як особа що знаходиться у попередньому ув'язненні, заявник перебував у ситуації, яка може бути порівняна із ситуацією, в якій знаходилася група засуджених, оскільки скарги стосуються права на одержання візитів та доступу до телевізору у в'язниці, а ці питання стосуються усіх ув'язнених.

На час подій, особи, які перебували у попередньому ув'язненні, мали право на одержання візитів із розрахунку тридцять хвилин на місяць, тоді як засуджені ув'язнені мали право на дві години. До того ж, протягом значної частини зазначеного періоду, частота візитів і типи контактів на які мали право засуджені ув'язнені залежали від рівня безпеки у пенітенціарному закладі, в якому вони перебували. У той саме час, усі особи які перебували у попередньому ув'язненні, підкорялися одноманітному режиму, незалежно від причин їхнього ув'язнення і міркувань безпеки.

Суд не переконаний, що існувала об'єктивна і обгрунтована підстава для такої різниці в обходженні. Положення закону 1993 року про ув'язнення (в силу якого будь-яке обмеження прав ув'язнених повинно бути мотивоване доцільністю ув'язнення і необхідністю гарантувати порядок та безпеку інших осіб, та захистом майна) не створювало підстав для обгрунтування більш суворого обмеження прав попередньо ув'язнених порівняно із засудженими ув'язненими. До речі, ці заходи зазнали критики з боку Європейського Комітету з попередження тортур, нелюдських і таких, що принижують людську гідність обходжень і покарань (КПТ) у рапортах про візити у Словаччину у 1995, 2000 et 2005 роках. Крім того, якщо особливі обмеження права ув'язненого на одержання візитів у деяких випадках може виявитися виправданими з мотивів безпеки або пов'язаних із необхідністю захистити законні інтереси слідства, цих цілей можливо досягти іншими методами таким чином, щоб ці обмеження не ущемляли усіх ув'язнених, незалежно від існування їх необхідності. Можна, наприклад, визначати особливі категорії ув'язнених або встановлювати обмеження у кожному конкретному випадку. Міжнародні інструменти, такі як Міжнародний пакт про громадянські та політичні права та Європейські пенітенціарні правила 1987 року* підкреслюють необхідність захищати права попередньо ув'язнених, щодо яких діє презумпція невинуватості, у той час як Європейські пенітенціарні правила 2006 року, прийняті незадовго до закінчення строку попереднього ув'язнення заявника, оголошують що, крім виключних підстав, попередньо ув'язнені можуть одержувати візити і мати змогу спілкуватися із сім'єю та іншими особами за тих саме умов, що і засуджені ув'язнені. Ці міркування приводять до висновку, що обмеження візитів, застосовані до заявника, не були пропорційними.

Що стосується неможливості користуватися телевізором, уряд не надав об'єктивних аргументів, які виправдали б застосування до попередньо ув'язнених іншого обходження, по відношенню до засуджених ув'язнених, для яких телевізор визначено невід'ємною частиною культурних і педагогічних заходів.

Стаття 14 : порушення (одноголосно).

Стаття 1 Протоколу № 1 : Той факт, що заявникові було заборонено купляти додаткові продукти харчування і інші товари у тюремній крамниці пояснюється тим, що на заявника було покладено обов'язок сплатити грошову суму еквівалентну відшкодуванню його боргів, є обмеженням права заявника на повагу до його власності. Це обмеження мало законні підстави, і не викликає сумніву, що нагляд за відшкодуванням боргу є в загальних інтересах. Що ж стосується пропорційності, обмеження лімітувало, проте не відмінило саму можливість заявника використовувати у в'язницях гроші, які знаходяться на його рахунку, для того щоб купувати їжу та інші продукти у тюремній крамниці. До того ж, обов'язок відшкодувати борги ніяк не впливав на можливість купляти медикаменти, засоби гігієни першої необхідності, канцтовари, зобов'язання по податках та інших законних виплатах. Як наслідок, зважаючи широкі межі свободи розсуду, яку мають Держави-

Учасниці стосовно відшкодування боргів, обмеження не було диспропорційним щодо мети, яку воно переслідувало.

Висновок : відсутність порушення (одноголосно).

Стаття 13 : Суд відмічає, що скарги заявника про порушення положень Конвенції було оголошено прийнятними і розглянуто з огляду на можливе існування прогалин у відповідному національному праві, через які ці порушення і виникли. Статтю 13 не слід тлумачити як таку, що надає можливість скаржитися на загальний стан національного права.

Висновок : відсутність порушення (одноголосно).

Стаття 41 : 9 000 євро за моральну шкоду.

* Рекомендація n° R (87) 3 Комітету Міністрів Ради Європи про європейські пенітенціарні правила, прийнята 12 лютого 1987 року, яка була заміщена Рекомендацією Rec(2006)2 Комітету Міністрів Ради Європи про європейські пенітенціарні правила, прийнятою 11 січня 2006 року.

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012.

Офіційними мовами Європейського суду з прав людини є англійська та французька мови. Цей переклад було замовлено за підтримки Цільового фонду «Права людини» Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Він не є зобов'язальним для Суду; також Суд не несе жодної відповідальності за його якість. Його можна завантажити з бази рішень Європейського суду з прав людини HUDOC (<http://hudoc.echr.coe.int>) або з будь-яких інших баз даних, в яких Суд його також розмістив. Його можна відтворювати в некомерційних цілях за умови, що будуть зазначені повна назва справи та посилання на авторське право і Цільовий фонд «Права людини». Для використання будь-якої частини цього перекладу в комерційних цілях слід звертатися за наступною адресою: publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du

Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int